

A LA CONTRA

Jaume Puigferrat DIRIGEIX L'EMPRESA D'ASSESSORAMENT FILOSÒFIC PRAXIS

FRANCESC MELCION

APUNT

Jaume Puigferrat va marxar de Vic amb la il·lusió d'estudiar filosofia a la Universitat de Barcelona sense pensar-se mai que la filosofia el vindria a buscar fora de les aules. Un conegut va matar per la cara el seu millor amic i això li va provocar una crisi existencial que el va portar a acabar la carrera per fer justament i només el que fa ara. Puigferrat porta l'empresa d'assessorament filosòfic Praxis i no s'imagina res millor a fer a la vida. La seva feina va d'assessorar particulars i empreses amb problemes o les idees poc clares. Els problemes poden ser de tot tipus mentre no siguin mèdics; als empresaris els ajuda a trobar una filosofia d'empresa i als particulars una filosofia de vida. El negoci li funciona, perquè a més de vestir bé i semblar més gran del que és, ja ha obert una delegació a Barcelona -la seu la té a Vic, no per motius comercials sinó de base, és a dir, filosòfics.

“Si estàs malament surt molt més a compte canviar”

ENRIC VILA

E.V. Jaume Puigferrat?

J.P. Jo mateix. Què, com va la vida? Va tot bé?

E.V. Que em tempteja per convertir-me en client seu?

J.P. No, home! Era per no preguntar-te pel temps.

E.V. En aquest cas, sobrevisc.

J.P. Ah! Be, bé, està molt bé. Ja és això, no?

E.V. Ja és això? No els ofereix res més als seus clients?

J.P. Home, mira: cada segon moren nens: hi ha molta gent que no sobreviu.

E.V. Quin consoll!

J.P. Oh, hauria de ser-ho.

E.V. És allò que deia no sé qui: “No n'hi ha prou de ser feliç, cal que els altres siguin desgraciats”.

J.P. Doncs una mica sí. Comparar-se amb els altres ajuda a relativitzar els problemes. Si tothom estigués millor que tu, et costaria sentir-te bé. I aquí és on entra la filosofia pràctica.

E.V. Aviam, per què?

J.P. Doncs per saber millor qui som i per posar aquest coneixement en relació amb els nostres problemes.

E.V. És a dir, per destriar el gra de la palla.

J.P. Per aclarir les idees, prendre decisions i actuar. El primer que pregunto als meus clients és qui són i per què em vénen a veure.

E.V. I ho saben?

J.P. La majoria vénen amb un problema concret que no saben com afrontar. I es compren unes sabates, se'n van de viatge o fan cas d'amics poc sincers, fins que el pro-

blema se'ls fa gros de veritat.

E.V. I què té vostè que no tingui un psicòleg?

J.P. La proximitat. Els psicòlegs estableixen una barreira amb el pacient, jo no.

E.V. Vostè no?

J.P. No, perquè parteixo de la base que tracto amb gent sana que té problemes quotidians. Si un client té una patologia, el derivo al psiquiatre.

E.V. Quins casos tracta?

J.P. Problemes de parella, de relació social, de pèrdua de sentit, problemes derivats d'Internet, de la feina, de la mort de persones estimades...

E.V. I què fa?

J.P. Faig d'interlocutor vàlid i coherent, em converteixo en una mena d'amic sincer i amb capacitat d'anàlisi.

E.V. Però no hi té pas un diàleg socràtic, amb els clients.

J.P. Sobretot els escolto. I intento situar el problema de cada persona en el marc de la seva biografia i dels seus valors. Llavors, exposo les alternatives que veig i les maneres de passar a l'acció.

E.V. Els organitza la vida?

J.P. No. Les decisions i el ritme d'actuació no són cosa meva. Jo ofereixo comprensió, su-

port i altres maneres de mirar els problemes. Ajudo a agafar perspectiva i a educar la mirada segons el caràcter.

E.V. Un exemple?

J.P. No ho sé. El cas del taxista que s'estressa amb les infraccions dels altres. Si en comptes de creure que tothom condueix bé partís de la idea contrària, viuria més tranquil.

E.V. És un exemple una mica trist i pobre, no?

J.P. No és meu. És d'Alain de Bottom. Però deu funcionar, perquè el seu programa, *Filosofia per ser feliç*, el tornen a reposar a la televisió.

E.V. És simplista: si la raó configurés fàcilment els sentiments, els filòsofs de la felicitat no haurien tingut vides tan miserables.

J.P. Però funciona. Et faries creus de què pensa la gent.

E.V. Què pensa?

J.P. Res. Té un caos mental i una buidor existencial absoluta. I és lògic: vivim tan ràpid que no tenim temps de pensar, no veiem res fora del nostre petit món i la nostra petita rutina.

E.V. N'hi ha que són feliços, així.

J.P. Si una persona és feliç,

més val no tocar res. Ara: hi ha preguntes, com ara qui ets i cap on vas, que te les has de fer, perquè, si no, la vida te les fa un dia per sorpresa i llavors és molt dur i molt difícil rectificar.

E.V. Vostè, quan se les va començar a fer, aquestes preguntes?

J.P. Jo... Després que al meu millor amic li fotessin tres destrallades al cap sense que hagués fet res d'especial per merèixer-ho.

E.V. ¿?!

J.P. I per simplificar-ho et diré que jo ja venia de que tres anys abans se'm morissin set familiars seguits, l'un darrere l'altre... I m'havien diagnosticat, amb només 18 anys, una embòlia que no vaig tenir mai, i que devia ser un problema nerviós.

E.V. Expliqui'm això de l'amic.

J.P. Quan vaig venir a estudiar filosofia, em vaig instal·lar a Ciutat Vella. Ell tenia una botiga de tatuatges sota de casa i ens vam fer molt amics. Un dia, sortint de la botiga, em vaig creuar amb el tio que ens havia presentat. Duia la destrall sota l'abric i, mentre ell dibuixava, pam, pam, pam.

E.V. Conclusió?

J.P. 'Tempus fugit'.

E.V. D'acord. I?

J.P. No paga la pena estar malament. Surt molt més a compte actuar i fer els canvis que calgui per estar millor. Perquè el temps passa i o vas per feina o no hi ets a temps.

PASSOS PERDUTS

ANNA GRAU

El despotisme informat

El drama no és tant si Aznar va intentar o no va intentar ajornar les eleccions del 14-M, perquè és clar que si ho hagués intentat, no se n'hauria pas sortit. El drama és que, si dius una cosa així, automàticament tothom se la creu. És igual quanta gent ho desmenteixi o digui que no pot ser. És la mena d'història que aproximadament tothom considera realista.

◆ És cert que hi ha barbaritats que es poden dir de franc. Les teories conspiratives sempre fan fortuna perquè no exigeixen demostració, o, millor encara, tenen més gràcia sense demostrar. D'acord que això és així. Però també caldrà estar d'acord que hi ha persones més exposades que altres a la calúmnia. En general, són les persones amb menys capacitat de defensar-se de les mentides explicant la veritat.

◆ Però en aquesta categoria de víctima muda, difícilment podríem incloure mai un president del govern. Si no és que aquest president fos d'una imbecilitat tan extraordinària que l'impedís de servir-se dels mecanismes comunicatius fatalment associats a una posició de poder com la seva.

◆ Últimament hi ha molts presidents del govern que s'han acostumat a funcionar amb una mena de despotisme informat, que no vol dir il·lustrat. El despotisme informat consisteix a no tenir ganes ni paciència de dir-li la veritat sencera a la gent. No es tracta tant de mentir en dramàtics moments puntuals, quan per exemple et pregunten qui és l'autor de determinat atemptat. El despotisme informat comença quan, per exemple, fas una guerra sense explicar el perquè. Quan veus que la gent es pensa que si no haguessis fet tu la guerra ells no tindrien problemes amb l'integrisme islàmic, i, com que veus que és complicadíssim fer que la gent deixi de pensar això, doncs en lloc de dir-li que tu penses el contrari, i per què, el que fas és tirar pel dret amb qualsevol excusa. És com quan els pares surten del pas dient als fills que els nens vénen de París. I sí que surten del pas, sí; sobretot el dia en què els fills marxen de casa, fotent un cop de porta. I donant per bo que els seus pares se'ls van trobar sota una col.

